

WANDELRONDE VAN VLAANDEREN GR 5A

Ludwig spoort van Merchtem naar Dendermonde waar hij Marc oppikt. Vervolgens dienen ze over te stappen in Deinze waar Staf reeds op de trein zit. Het is een lange trein en ze zien Staf niet zo direct zitten in de wagons die hen aan het perron passeren. Als de kaartjesknipper langs komt vragen zij hem of hij Staf niet zien zitten heeft op de trein. Wij geven een korte beschrijving van Staf. Een ogenblikje geduld zegt de lieve treinconductor en even later komt hij terug met de Staf. Nu zijn we voltallig.

Normaal gezien start de GR5 A Zuid, in De Panne maar wij beginnen hem te doen vanaf Adinkerke omdat we daar een trekkershut gevonden hebben. De trekkershut ligt op zowat drie kilometer van De Panne op de camping "kindervreugde".

Vrijdag 15 januari 2009

- Van : Adinkerke
- Naar : Haringe
- Afstand : 35 km
- Duur : 8 uur

In de trekkershut maken wij een lekker tasje koffie klaar en eten er onze boterhammetjes op. Staf stelt tot zijn verbazing vast dat er een boterbriefje tussen zijn boterhammen zit met heel lieve woordjes van Mieke, zijn liefvallige echtgenote.

Marc kijkt maar sipjes. Hij heeft geen boterbriefje, van zijn toch wel al even liefvallige echtgenote, ontvangen. Hij stelt wel vast dat hij alleen maar wat oud brood in zijn zakje zitten heeft en wat overschotjes van de voorbije week. Maar het moet ook gezegd; Marc zit met een flinke verkoudheid en houdt zich recht met zware medicijnen.

We vertrekken van zodra de dag aanbreekt. In deze tijd van het jaar hebben we immers maar negen uur daglicht en vandaag staat er een lange dag op het programma. We zijn nog maar pas op weg als we al een curiosum tegenkomen, namelijk "Kabouterland". Alleen jammer dat er nog niet voldoende daglicht is voor het nemen van betere foto's.

Staf en Marc zijn twee goede vrienden en keuvelen er de ganse dag op los.

De GR 5a heette vroeger “Ronde van West- en Oost-Vlaanderen” en werd ontworpen en gesticht door de trekkersgroep “De Simpels”.

We doen eerst de vlakke polders aan en nadien de al even vlakke “Bachten De Kupe”.
We lopen ook een tijdje langs de rijksgrens en komen dan ook onvoorstelbaar veel wagens
tegen met een Franse nummerplaat.

Drink- en voederbak voor fazanten.

Roodborstje en kanariepietje gaan voorop.

We passeren grenscafés en enkele gezellige dorpjes met indrukwekkende kerktorens en een rust die niet meer van deze tijd lijkt. We komen ook heel wat veldkapelletjes en boerderijen tegen.

Kippenvilla met bijhorend hondenhok

Ons pad loopt vooral over trage wegen, veldwegen en kerkwegen

Als je niet weet wat doen met uw teveel aan bakstenen kan je er nog altijd een kunstwerk mee maken. Maar ook de koeien in de wei worden getrakteerd op kunst. Volgens Staf stellen de bakstenen een draaideur voor. En het andere kunstwerk is volgens Marc een biddende Moeder Overste.

We komen een weide tegen met enkele lama's die meteen onze aandacht trekken. Maar zo te zien trekken wij ook de aandacht van de lama's. Vooral in Staf zijn ze geïnteresseerd. Zou dat komen door zijn, nogal fel, behaard aangezicht of zouden ze vooral afkomen op de geur?

Rond de middag zitten we ergens tussen Gijverinkhove en Stavele. Onze hongerige buiken snakken naar wat voedsel doch we hebben nog geen enkele schuilplaats gevonden om uit de wind te zitten. Plots komen we een garage tegen die zich naast een gesloten herberg bevindt. Maar de garage is open en we vragen aan de baas of we niet even in zijn garage mogen plaats

nemen om er onze boterhammetjes op te eten. De vriendelijke man gaat ons voor als hij zich plots omdraait en zegt dat hij evengoed het café voor ons kan open doen. Hij is immers ook eigenaar van het café. In de herberg, met de heel toepasselijke naam, “Fair Play” is het lekker warm. De soepjes krijgen we gratis aangeboden.

Mooi poserend (vlnr) Marc (Medium), Staf (Small) en Ludwig (Large)

Wederom komen we wat kunst tegen. Marc vindt het kapsel het mooiste aan de zittende vrouw. Niet van echt te onderscheiden vindt hij. Staf daarentegen vindt dat haar handen zo mooi uitgebeeld zijn. Ludwig zegt niets en stelt zich de vraag of hij wel met twee mannen op pad is. De liggende vrouw op de achtergrond vinden ze maar niets. Je kunt de haarsnit en de handen niet zien zeggen Marc en Staf!

Ook bij dit beeld blijven Staf en Marc even stil staan. Ze raken maar niet uitgepraat over de prachtige natuurlijke vormen van de nog deels bevroren vijver. En ook de achtergrond geeft een extra tintje aan de vijver met al dat groen gras.....

We komen nu aan de IJzer, hier een smal riviertje met een grote en bekende naam.

In de verte, aan de horizon, zie je de Broekmolen en het dorpje Beveren-aan-de-IJzer.

De IJzer heeft zijn bron in Lederzeele in Frankrijk. Hij is 78 km lang en is de enige rivier, die in België, in de zee uitmondt.

Marc, die alles afweet van oorlogsgeschiedenis, weet ons te vertellen dat dit gebied, tijdens de Eerste Wereldoorlog, met water van de IJzer werd overstroomd om de Duitsers tegen te houden. En nu, na al die jaren, is het water nog steeds niet volledig weggetrokken.

De Kerk van Roesbrugge en de voetbrug “De Dode IJzer”

In Roesbrugge stappen we een oude herberg binnen om ons eens op te warmen. De

uitbater is de 88 jarige Julien. Al meer dan 50 jaar houdt hij de herberg open. Hij is in Roesbrugge geboren en getogen. Met veel plezier vertelt hij ons de geschiedenis van zijn zaak. Hij heeft het huis uit 1887 gekocht van een notaris die er woonde en er zijn

burelen had. Op de toegangsdeur staat nog steeds "BUREEL". Julien heeft alles authentiek gelaten. De deuren en de zolderingen werden nooit overschilderd. Iedereen heeft oog voor de lens behalve Julien die het te druk heeft met vertellen over vroeger.

We overnachten in een trekkershut van de Haringse Gemeenschap. Het betreft hier geen camping maar een klein klooster. Moeder Overste heet ons hartelijk welkom en toont ons de trekkershut. We maken er een lekkere spaghetti klaar en zorgen er voor dat er geen restjes zijn.

Staf rolt een sigaret.....

En heeft het terug over de mooie handen van het standbeeld. Dan komt Moeder Overste terug aankloppen en ze gaat voorwaar knielen voor Marc om de stand van de elektriciteitsmeter te noteren die onder het aanrecht staat.....

Ludwig schatert van het lachen en ook Marc kan een lach niet langer onderdrukken maar Staf, de serieuste van de groep, verstaat er geen ballen van en weet niet waarom de rest zoveel plezier heeft.

Dan valt Marc, totaal leeg en uitgeput, in slaap.

en ook Staf zijn oogjes vallen dicht.....

Zaterdag 16 januari 2009

- Van : Haringe
- Naar : Kemmelberg
- Afstand : 38 km
- Duur : 9 uur

Marc heeft een slechte nachtrust achter de rug. Hij heeft de ganse nacht liggen hoesten en is helemaal niet gerecupereerd van de inspanning van gisteren. Wij geven hem dan ook de raad hier en daar wat van het traject af te snijden. Een raad die hij gelukkig opvolgt. Gisteren heeft het niet geregend maar vandaag vertrekken we al met lichte regen. We nemen afscheid van Moeder Overste welke ons blijft nastaren tot we uit het gezichtsveld verdwenen zijn. We geven Marc de kaart mee en spreken telkens vaste punten af waar we terug samen kunnen komen. Op deze manier lopen we af en toe dan toch terug een stukje samen. In Proven doen we nog wat inkopen bij de plaatselijke middenstand. We verlaten nu definitief het gebied van de ijzer en komen meer en meer grote velden hop tegen. Hop is een hennepachtige plant die onder andere door bierbrouwers wordt gebruikt als smaakgever en als natuurlijk conserveringsmiddel.

Grazige paden worden afgewisseld door modderige, met plassen gevulde, paden.

Plots worden we geconfronteerd met een dodelijk verkeersslachtoffer. Volgens Ludwig is het een herdershond. Volgens Staf een wolf en volgens Marc een weerwolf. Wat er ook van zij, het beestje is dood. Staf wil het diertje nog reanimeren, maar daarvoor hebben we geen tijd meer.

We ruilen nu meer en meer het platte landschap voor het iets heuvelachtige. De eerste heuvelrug is de Rodeberg die met zijn 143 meter een van de hoogste punten is van de West-Vlaamse heuvels. Als toeristisch hoogtepunt is er zelfs een heuse kabelbaan aangelegd om ons te laten beseffen dat we in de bergen zijn.

Langs mooie bospaden beklimmen we gezwind de Rodeberg. Bovenop de Rodeberg staat de Lijstermolen. Dit is een houten standaardmolen die in 1954 vanuit Beernem naar hier werd gebracht. Zowel de molen als de omgeving er rond zijn beschermd. De panorama's van op de Rodeberg zijn adembenemend. Deze heuvel wordt ook regelmatig door de wielrenners beklommen in de welgekende wielerklassieker Gent-Wevelgem. Gedurende de Eerste Wereldoorlog werd er flink geschoten op de berg waardoor er alleen nog een kale vlakte over bleef. Nadien werd alles terug aangeplant. De regen is voorbij getrokken en af en toe verschijnt de zon.

Vandaag eindigt onze tocht op de Kemmelberg. De Kemmelberg is ontstaan door een duinenformatie toen de Noordzee nog tot daar landinwaarts kwam. In het duinenzand zat heel wat ijzer. Dit vormde door oxidatie met het zand zandsteen. Zo hebben deze heuvels de tand des tijds doorstaan. We overnachten in een gastenkamer in Klijte.

Zondag 17 januari 2009

- Van : Kemmelberg
- Naar : Wervik
- Afstand : 31 km
- Duur : 6 uur

Marc, die meer en meer, last heeft van zijn verkoudheid kan de lange trajecten eventjes niet meer aan. Hij besluit dan ook om vandaag af te haken. Hij zal de trein in Ieper nemen en huiswaarts keren. Staf en Ludwig nemen dan ook afscheid van Marc.

Volgens Staf is dat hier allemaal opgehoogde grond en lag dit hier vroeger een stuk lager. Kijk maar zegt hij, de kerk hebben ze laten staan en het is enkel nog de toren die er boven uit steekt.

Het drie kilometer lange domein Palingbeek brengt ons langs bossen, hooi- en graasweiden, poelen en bronnen. Hier is een grote verscheidenheid aan planten.

